

3^ο ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΚΑΙ ΜΟΝΙΜΗ ΛΙΤΟΤΗΤΑ Η ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΜΑΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Πέντε χρόνια τώρα η πολιτική της απαξίωσης όχι μόνο της εργασιακής μας δύναμης αλλά και της ζωής μας συνολικά (γνωστή και ως «μνημόνια») συνεχίζεται ακάθεκτη. Την εξυπηρετούν και την προωθούν τόσο η δεξιά όσο και η αριστερά του κράτους και του κεφαλαίου.

Πέντε χρόνια τώρα έχουμε υποφέρει τα πάνδεινα και έρχεται σήμερα το καπιταλιστικό κράτος να μας διαβεβαιώσει, με τη ψήφιση του 3^{ου} μνημονίου, ότι θα συνεχίσουμε να υποφέρουμε: μειώσεις μισθών και συντάξεων, περικοπές στις δαπάνες υγείας και εκπαίδευσης, ανύπαρκτα επιδόματα ανεργίας, αύξηση της άμεσης φορολόγησης των κατοικιών μας, αύξηση της έμμεσης φορολογίας στα τρόφιμα, την εστίαση, τα μέσα μεταφοράς.

Τι είναι τελικά ένα Μνημόνιο;;;

Το σύνολο νόμων που κωδικοποιείται ως μνημόνιο έχει την καταγωγή του από τα Προγράμματα Δομικής Προσαρμογής που εφαρμόστηκαν σε πρώην αποικίες στην Αφρική τη δεκαετία του 1970. Εκεί, εφαρμόστηκε μια πρωτοφανής λεηλασία δημόσιου πλούτου και ζωής των προλετάρων με σκοπό να αυξήσουν τα κέρδη τους τα αφεντικά και να γίνουν οι πρόσφατα ανεξαρτητοποιημένες χώρες "κανονικές". Αυτή η κανονικοποίηση προτάθηκε και στην Ελλάδα από πρωθυπουργούς και κυβερνητικά στελέχη. Αυτό που αποκρύβουν είναι ότι για να γίνει η χώρα κανονική θα πρέπει να μετατραπεί σε *εσωτερική αποικία χρέους*. Με πρόσχημα το χρέος που πρέπει να πληρωθεί, το κράτος πρέπει να μετασηματιστεί σε μια μορφή πολύ διαφορετική από τη σημερινή. Σκοπός δεν είναι η κοινωνική ειρήνη, που πραγματοποιείται μέσω των παροχών του κοινωνικού κράτους, αλλά ο ταξικός πόλεμος εν μέσω Κρίσης. Κάποιες επιχειρήσεις θα κερδίσουν περισσότερα, άλλες θα επιβιώσουν, αρκετές θα κλείσουν ή θα συγχωνευθούν και η εργατική τάξη θα υποτιμηθεί σε σημεία αδιανόητα ως σήμερα. Μαζική ανεργία, μεγάλες μειώσεις μισθών, αυτοκτονίες όσων βρίσκονται σε δεινή οικονομική θέση, ενώ η υγεία, η πρόνοια και η παιδεία γίνονται πολυτελή αγαθά, που πρέπει να πληρώσεις για να έχεις.

Η αστική τάξη μπορεί έτσι να κερδίσει ακόμα περισσότερες θέσεις στο πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού. " Η Κρίση είναι ευκαιρία" για τα αφεντικά, όπως έλεγε κι ένα λαμόγιο υπουργός του ΠΑΣΟΚ. Για όσους βέβαια είναι αρκετά ικανοί για να επιβιώσουν, τα κέρδη είτε εξασφαλίζονται είτε αυξάνονται χάρη στη μείωση των μισθών, στις ευκολότερες και μαζικότερες απολύσεις, στις κάθε είδους υποχωρήσεις των εργατών και τις διευκολύνσεις ενός κράτους που κόπτεται για τις επενδύσεις. Η δυσκολία στο δανεισμό από τις τράπεζες είναι κάτι που οι ήττες της εργατικής τάξης θα αναπληρώσουν οικονομικά, και με το παραπάνω.

Παράλληλα, θα πρέπει η κατανάλωση των εργατών να παραμείνει σε ανεκτά επίπεδα για την διατήρηση του καπιταλιστικού συστήματος. Τα εμπορεύματα, άχρηστα και μη, κάπως θα πρέπει να πουλιούνται. Η λύση που χρησιμοποιείται είναι ο μαζικός δανεισμός των εργαζομένων από τις τράπεζες. Η κατανάλωση προωθείται μέσω των πιστωτικών καρτών και των δανείων που δίνονται εύκολα. Αυτός ο δανεισμός όμως, τροφοδοτεί την καπιταλιστική Κρίση. Η εσωτερική αποικία χρέους είναι το εργαλείο που θα χρησιμοποιηθεί για να λυθεί ο γόρδιος δεσμός.

Η επίθεση μέσω του 3^{ου} Μνημονίου

Τα προαπαιτούμενα μέτρα που ψηφίστηκαν και αυτά που θα ψηφιστούν αφορούν τέσσερις επιμέρους πλευρές της συνολικότερης επίθεσης εις βάρος της τάξης μας. Πιο συγκεκριμένα αφορούν:

- 1) το φορολογικό σύστημα
- 2) την αγορά μισθωτής εργασίας
- 3) το συνταξιοδοτικό σύστημα
- 4) τη συσσώρευση μέσω λεηλασίας.

1) Φορολογικό σύστημα

Μέσω της αύξησης της άμεσης και έμμεσης φορολογίας οι καπιταλιστές εξαπολύουν μια νέα επίθεση στον

άμεσο μισθό μας. Πιο συγκεκριμένα με τα νέα μέτρα προβλέπεται:

- Αύξηση του ΦΠΑ από 13% σε 23% σε μια σειρά **βασικά τρόφιμα** Μόνο από τις αυξήσεις στα τρόφιμα υπολογίζεται ότι η ετήσια ζημιά στις τσέπες μας θα φτάσει τα 160 ευρώ ανά οικογένεια.
- Αύξηση του ΦΠΑ από 13% στο 23% σε **μετακινήσεις** (βλ. εισιτήρια των ΜΜΜ, κόμιστρα των ταξί), **νοσήλια** σε ιδιωτικές κλινικές, **εστιατόρια, φροντιστήρια** ξένων γλωσσών και Η/Υ κλπ.
- Αύξηση της **ειδικής εισφοράς αλληλεγγύης** για εισοδήματα άνω των 30.000 ευρώ και **διατήρησή της** για τα χαμηλότερα. Επίσης **διατήρηση** του ΕΝΦΙΑ για το 2015, το 2016...
- **Κατασχέσεις-εξπρές** ακόμα και της πρώτης κατοικίας.
- Άρση περιορισμών για **κατασχέσεις μισθών** κάτω από το υπάρχον όριο των 1.500 ευρώ
- Αύξηση της φορολόγησης των αγροτών και των μικρών, ατομικών επιχειρήσεων, με ταυτόχρονη αύξηση της προκαταβολής ΦΠΑ.

2) Αγορά μισθωτής εργασίας .

Ιδιωτικός Τομέας

- **Διεύρυνση της κυριακάτικης λειτουργίας** των καταστημάτων
- **Πραγματοποίηση εκπτώσεων** καθόλη τη χρονιά
- **Απελευθέρωση κλάδων** (βλ. μεταφορές και βιομηχανία τροφίμων) και **αγορών** (βλ. φρέσκο παστεριωμένο γάλα, ψωμί, οικοδομικά υλικά, ποτά, προϊόντα πετρελαίου)
- Άρση περιορισμών πώλησης προϊόντων (πχ. μη υποχρεωτικώς συνταγογραφούμενα φάρμακα)
- **Άνοιγμα των λεγόμενων «κλειστών επαγγελμάτων»** κλπ.

Στόχος των παραπάνω, η περαιτέρω επιτάχυνση των τάσεων **συγκεντροποίησης του κεφαλαίου** στο εμπόριο, στη σφαίρα δηλαδή της πραγματοποίησης της παραχθείσας υπεραξίας, γεγονός που θα επιταχύνει τη συγκεντροποίηση τόσο στην εγχώρια σφαίρα της κυκλοφορίας (βλ. τριτογενής τομέας: logistics, μεταφορές), όσο και στην εγχώρια σφαίρα της παραγωγής, ειδικά στον πρωτογενή τομέα.

Δημόσιος Τομέας

- **Ημιαυτόματες** περικοπές δαπανών σε περίπτωση αποκλίσεων από τους πολύ υψηλούς στόχους του πρωτογενούς πλεονάσματος (1% το 2015, 2% το 2016, 3% το 2017) με περαιτέρω **συμπίεση του μισθολογικού κόστους** στο δημόσιο
- Μέτρα **πειθάρχησης, εντατικοποίησης της εργασίας και αύξησης της παραγωγικότητας** αυτής με
 - Αξιολογήσεις
 - **Αλλαγή των νομικών προϋποθέσεων για κήρυξη απεργίας**
 - **Αναδιάρθρωση των συλλογικών διαπραγματεύσεων**
 - **Απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων** κλπ.

3) Συνταξιοδοτικό σύστημα

Σχετικά με το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης τα νέα μέτρα προβλέπουν

- Νέα υψηλότερα όρια συνταξιοδότησης, άρα **επιμήκυνση της περιόδου εκμετάλλευσης της εργασίας μας**
- Ενοποίηση των ταμείων, αρχικά επικουρικής, σύνταξης με **προς τα κάτω** προσαρμογή των συντάξεων μέσω της **έμμεσης εφαρμογής του μέτρου της ρήτηρας μηδενικού ελλείμματος**
- Σταδιακή **κατάργηση** των πρόωρων συντάξεων από 01.07.2015 έως το έτος 2022
- **Σταδιακή κατάργηση του ΕΚΑΣ** από τις αρχές του 2019,
- Συνολική μείωση της συνταξιοδοτικής δαπάνης κατά 2,5-3 δις ευρώ μόνο την περίοδο 2015-2016
- **Πάγωμα** της κρατικής επιχορήγησης σε ονομαστικούς όρους στα σημερινά επίπεδα μέχρι το 2021 παρά την αύξηση του αριθμού συνταξιούχων
- **Μεγαλύτερη μετακύλιση κόστους υγειονομικής περίθαλψης** στις πλάτες μας
- Δομική αναδιάρθρωση του συνταξιοδοτικού συστήματος με την ολοένα **στενότερη σύνδεση εισφορών και αποδιδόμενων συντάξεων** (σταδιακή μετατροπή του χαρακτήρα του συστήματος από κατά βάση αναδιανεμητικό σε **ανταποδοτικό**).

4) Συσσώρευση μέσω λεηλασίας (βλ. ιδιωτικοποιήσεις και επενδύσεις)

Το πακέτο προβλέπει μεταξύ άλλων:

- Διασφάλιση της **ανεξαρτησίας της ΕΛΣΤΑΤ**, της διοίκησης των τραπεζών και του Ταμείου

Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας, δηλαδή τη διασφάλιση του ελέγχου τους από τους δανειστές και τη Διεθνή του κεφαλαίου·

- **Ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών** με άλλα 25 δις ευρώ όπου θα προστεθεί στα 38 δις δημόσιου χρέους που ήδη δόθηκαν στις τράπεζες για τη διάσωσή τους. Η ανακεφαλαιοποίηση θα επιφέρει περαιτέρω συγκεντροποίηση του τραπεζικού τομέα, μαζικές απολύσεις εργαζομένων και εκχώρηση μέρους των περιουσιακών τους στοιχείων στην Ευρώπη και τα Βαλκάνια με ταυτόχρονη συρρίκνωση του δικτύου τους·
- Την εφαρμογή της **Κοινοτικής Οδηγίας Bank Recovery and Resolution Directive (BRRD)**, η οποία καθορίζει τη διαδικασία εκκαθάρισης (πτωχευμένων) τραπεζών και η οποία προβλέπει διαδικασίες κουρέματος των μετόχων και μεγαλοκαταθετών (bail-in)·
- **Δημιουργία ενός ανεξάρτητου Ταμείου Ιδιωτικοποιήσεων** (Ταμείο Δημόσιου Πλούτου) που θα περιλαμβάνει στοιχεία των τραπεζών (συμμετοχές και θυγατρικές σε Ελλάδα και εξωτερικό, ακίνητα, εγγυήσεις δανείων κλπ) και τα στοιχεία του ΤΑΙΠΕΔ, όπως μετοχές κρατικών επιχειρήσεων (ΟΤΕ, ΟΛΠ, ΟΛΘ, ΤΡΑΙΝΟΣΕ, Ελευθέριος Βενιζέλος κλπ.), οι υποδομές (αεροδρόμια, μαρίνες, περιφερειακά λιμάνια κλπ) καθώς και η κρατική ακίνητη περιουσία (πρώην αεροδρόμιο στο Ελληνικό, κρατικές εκτάσεις και κτήρια). Ενδεχομένως να μεταφερθεί και η κρατική συμμετοχή στις τράπεζες μέσω των μετοχών του ΤΧΣ. Στόχος του ταμείου η είσπραξη εσόδων περίπου 50 δις ευρώ σε ορίζοντα 30ετίας. Από την ως τώρα εμπειρία των ιδιωτικοποιήσεων όχι μόνο στην Ελλάδα (βλ. Ελληνικό, ΟΠΑΠ, προβλήτα Νο2 του ΟΛΠ, περιφερειακά αεροδρόμια κλπ.) αλλά και σε παγκόσμια κλίμακα το καταβαλλόμενο τίμημα υπολείπεται κατά πολύ του πραγματικού. Τα πρώτα 25 δις θα χρησιμοποιηθούν για τη σταδιακή αποπληρωμή της ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών, τα επόμενα 12,5 δις θα διατεθούν για τη μείωση του χρέους ως προς το ΑΕΠ, ενώ τα εναπομείναντα 12,5 θα χρησιμοποιηθούν για επενδύσεις, ώστε η υποτιμημένη/απαξιωμένη εργασιακή μας δύναμη να ξαναυπαχθεί στην αυτοαξιοποιητική λογική του κεφαλαίου.

Η Οργάνωση της Αντίστασής μας

Μετά την ψήφιση του τρίτου Μνημονίου βρισκόμαστε σε ένα κρίσιμο σημείο για τη συνέχιση του αγώνα. Είμαστε αναγκασμένοι να επινοήσουμε κινηματικούς, ανταγωνιστικούς τρόπους με τους οποίους να αρνούμαστε στην πράξη τις συνέπειες της εφαρμογής του Μνημονίου. Είμαστε αναγκασμένοι να βρούμε τρόπους να υπερασπίσουμε τον άμεσο και έμμεσο μισθό μας ενάντια στην άνευ προηγουμένου λεηλασία του, να προστατευτούμε από την ανεργία, ικανοποιώντας άμεσα τις ανάγκες μας.

Αν θέλουμε να ανοίξουμε μια συζήτηση για αυτό το ζωτικό ζήτημα επιβάλλεται να αναστοχαστούμε ό,τι έχει προηγηθεί τα 5 τελευταία χρόνια της έντασης της κρίσης και να αντλήσουμε διδάγματα:

1. Οι αγώνες μας της προηγούμενης περιόδου δεν κατάφεραν να αναχαιτίσουν την επίθεση κράτους και κεφαλαίου που εμφανίστηκε ως «θεραπεία» στην «κρίση χρέους». Χωρίς αυτό να σημαίνει πως έχουν καταφέρει να αποκαταστήσουν τον έλεγχο τους πάνω στην εργατική τάξη ...
2. Οι αγώνες μας, τόσο στον ιδιωτικό όσο και στο δημόσιο τομέα, τόσο μέσα όσο και έξω από τους εργασιακούς χώρους πολιτικοποιήθηκαν μετά το 2012 και εν τέλει κρατικοποιήθηκαν με τη μορφή της «κυβέρνησης της αριστεράς» αφού πρώτα βέβαια, η τελευταία τους οδήγησε στην ήττα, ή τουλάχιστον έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της για να ηττηθούν.
3. Η διαχείριση της κρίσης από την αριστερά της απαξίωσης διέλυσε κάθε ψευδαίσθηση που πλανήθηκε στον α/α/α χώρο για μεγάλο χρονικό διάστημα, πως είναι απαραίτητη η επιβολή ενός ολοκληρωτικού κράτους προκειμένου να αλλάξουν εις βάρος μας οι όροι του κοινωνικού ανταγωνισμού. Έχει αποδειχτεί περίτρανα πως το κράτος έκτακτης ανάγκης είναι παρόν μια χαρά μέσα σε δημοκρατικό πλαίσιο και ίσως πιο επιτυχημένα όταν επιβάλλεται με πιο εκλεπτυσμένους τρόπους.
4. Η άνοδος της αριστεράς του κεφαλαίου προωθήθηκε και μέσα από μια διαδικασία ενσωμάτωσης των κοινωνικών κινημάτων, βλ. συριζάδικα «δίκτυα κοινωνικής αλληλεγγύης» που παθητικοποίησαν την κοινωνία τα προηγούμενα χρόνια, μοίρασαν την φτώχεια και άνοιξαν πολιτικά το δρόμο στο νέο μνημόνιο. Σε σχέση με τους αγώνες της προηγούμενης περιόδου ο Σύριζα μετέτρεψε κάποιους σε προεκλογική του σημαία (καθαρίστριες, διαθεσιμότητες και αξιολόγηση στο δημόσιο, ερτ), ενώ προχώρησε ακόμα στη δημιουργία «κινήτων» μεσολαβημένων από το ίδιο το κράτος βλ. φιλοκυβερνητικές συγκεντρώσεις στο Σύνταγμα το

Φλεβάρη. Τέλος χρησιμοποιώντας τα κοινωνικά κινήματα ως όχημα κατάφερε να επανανομιμοποιήσει το πολιτικό σύστημα και το ίδιο το κράτος.

5.Συγκεκριμένα: Μεταξύ 2010 και 2012, το κοινωνικό κίνημα που αναδύθηκε αμφισβήτησε σοβαρά την πολιτική ως διαχωρισμένη δραστηριότητα. Δεν ήταν μόνο το κοινοβούλιο που θεωρούνταν σταθερά ένας θεμιτός στόχος (με τους βουλευτές να δέχονται επιθέσεις, ακόμη και βίαιες, όταν γίνονταν αντιληπτοί στον δημόσιο χώρο), αλλά και οι παραδοσιακοί διαμεσολαβητικοί θεσμοί (όπως τα συνδικάτα, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης κλπ), οι οποίοι **είδαν την ικανότητά τους στη δημιουργία συναίνεσης να υπονομεύεται σοβαρά**. Ο ΣΥΡΙΖΑ, παρ' όλα αυτά, και όλα τα αριστερά κόμματα εργάστηκαν προς την αντίθετη κατεύθυνση: η υποστήριξη μιας κριτικής των υπαρχόντων πολιτικών θεσμών και της νομιμότητάς τους θα ήταν παντελώς αντιφατική και παράλογη για ένα κοινοβουλευτικό πολιτικό κόμμα. Το αποτέλεσμα είναι με το 3^ο μνημόνιο η οργή και η αντίσταση να έχουν παραχωρήσει τη θέση τους στην αδράνεια και την μοιρολατρία.

6. Η διαμεσολάβηση της ικανοποίησης των προλεταριακών αναγκών οδήγησε στο δημαγωγικό «αίτημα της παύσης πληρωμών του δημοσίου στους τραπεζίτες» ή στο αίτημα για άρνηση πληρωμής του δημοσίου χρέους στους κακούς ξένους δανειστές μας. Στο γνωστό δηλαδή και αναμενόμενο φιάσκο της επαναδιαπραγμάτευσης του χρέους, μερικής /ολικής διαγραφής του απεχθούς/επαχθούς ή με όποιο όνομα ονομάσουμε αυτό το χρέος ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑ.

7. Το χρέος δεν είναι ούτε δημόσιο ούτε εθνικό, δεν είναι χρέος της « χώρας μας». Είναι μια μορφή ταξικής επίθεσης και τρομοκρατίας για να ενταθεί η εκμετάλλευσή μας και να δημιουργηθούν καλύτερες συνθήκες για την καπιταλιστική ανάπτυξη. Δεν υπάρχει «χρέος της χώρας» γιατί δεν υπάρχει «κοινό πρόβλημα» εργατών και αφεντικών. Κάθε υποτιθέμενη λύση του ζητήματος του χρέους που το τοποθετεί σε εθνικά πλαίσια (επαναδιαπραγμάτευση, μερική ή ολική διαγραφή κλπ) προϋποθέτει μια «φιλολαϊκή» κυβέρνηση που θα πάρει υποτίθεται φιλεργατικά μέτρα· εν ολίγοις συνεπάγεται τη διαρκή αναπαραγωγή και προπαγάνδισή ενός κρατικιστικού και εθνικού σχεδίου διαχείρισης του καπιταλισμού, μια «υψηλή πολιτική», νέες μεσολαβήσεις, νέους μαλάκες-«σωτήρες της πατρίδας», δηλ. της τσέπης τους και της εξουσίας τους. Και παρόλο που το παραμύθι με το «φιλολαϊκό» ΣΥΡΙΖΑ τέλειωσε, νέοι λαϊκιστές απατεώνες παραμονεύουν στη γωνία.

8. Η απάντησή μας πρέπει να είναι η απάντηση των από κάτω, η άρνηση και κατάργηση του χρέους **το οποίο δε βαραίνει καμιά πατρίδα , παρά μόνο εμάς , την τάξη μας και κανέναν άλλο!** Άρνηση και κατάργηση του χρέους από τα κάτω σημαίνει **να σταματήσουμε εμείς οι ίδιοι να πληρώνουμε το ελληνικό κράτος, τους έλληνες καπιταλιστές, τους έλληνες τραπεζίτες**. Αυτό σημαίνει ότι σε πρώτη φάση στηρίζουμε το μισθό μας και τα άλλα μέσα επιβίωσής μας (όπως το σπίτι μας) αλλά γενικότερα το εντάσσουμε σε μια πρακτική **επανοικειοποίησης ολόκληρου του πλούτου** που εμείς οι ίδιοι παράγουμε. Όσον αφορά την υγεία/ εκπαίδευση/ μεταφορές, (ένα κομμάτι δηλ. του μισθού που δεν το παίρνουμε άμεσα σα χρήμα στο χέρι) και στα τιμολόγια των ΔΕΚΟ (νερό, φως), η άρνηση πληρωμής των λογαριασμών και των εισιτηρίων σημαίνει ότι αρνούμαστε στην πράξη τη μείωση του μισθού μας, αρνούμαστε να μετακυλιστεί το κόστος αναπαραγωγής της εργασιακής μας δύναμης από τα αφεντικά σε μας.

9. Οι πρακτικές της στάσης πληρωμών, που ορισμένες απ' αυτές ήδη υπήρχαν τα πρώτα χρόνια της αντίστασης στην πολιτική της απαξίωσης (2010-2012), μπορούν και πρέπει να επεκταθούν και να συμπεριλάβουν την άρνηση πληρωμών

-Των Δανείων στις τράπεζες

-Των Φόρων (όπως την προκαταβολή ΦΠΑ που υποχρεώνονται να πληρώνουν καλυμμένοι μισθωτοί/δήθεν αυτοαπασχολούμενοι, όπως π.χ. οι μπλοκάκηδες,)

-Των Εισιτηρίων στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς

-Των Εισιτηρίων στα νοσοκομεία

-Των Διδάκτρων στα πανεπιστήμια

Και ταυτόχρονα να προχωρήσουμε στην επανοικειοποίηση του πλούτου με τη μορφή

-Επανασυνδέσεων ρεύματος, νερού, τηλεφώνου

-Σφραγίσματος βιβλιαρίων ανέργων και ασφαλισμένων

-Απαλλοτριώσεων σε σούπερ μάρκετ

-Καταλήψεων των μέσων παραγωγής και των ακατοίκητων σπιτιών

10. Πώς οργανώνουμε όμως ένα κίνημα Στάσης πληρωμών από τα Κάτω;

Κατ' αρχάς αναγνωρίζουμε την ανάγκη ενός προλεταριακού κινήματος που θα βάλει στο επίκεντρο τις ανάγκες της τάξης μας. Η συμμετοχή μας στο μέχρι σήμερα κίνημα για την αυτομείωση στα ΜΜΜ και ενάντια στα χαράτσια(με τη πρότερη μορφή μας ως ΑΣΕΑ) μας άφησε παρακαταθήκη εμπειρίες και οι προβληματισμούς που μας έχουν οδηγήσει σε κάποια συμπεράσματα-σκέψεις. Περαιτέρω όμως το ζήτημα των συλλογικών μας αρνήσεων είναι ανοιχτό και καλό θα είναι να εμπλουτιστεί με σκέψεις και των υπολοίπων στη διάρκεια της κουβέντας.

α) Ένα τέτοιο κίνημα θα μπορούσε να προωθήσει την αλληλεγγύη και την κινηματική συνεργασία ανάμεσα στους καταναλωτές-χρήστες και τους εργαζόμενους στις δημόσιες υπηρεσίες-οι οποίες αν και λέγονται δημόσιες στην πραγματικότητα είναι κρατικές καπιταλιστικές επιχειρήσεις(κάποιες από αυτές –ΔΕΗ, ΕΛΠΕ, ΔΕΠΑ- μάλιστα ιδιαίτερα κερδοφόρες εν μέσω κρίσης). Το κίνημα στάσης πληρωμών από τα κάτω θα προωθούσε έτσι μια συνολικότερη αντίληψη για την ικανοποίηση των αναγκών μας. Αν και οι ανάγκες μας δε θα μπορέσουν ποτέ να ικανοποιηθούν πλήρως στον καπιταλισμό, μπορούμε από σήμερα κιόλας να στηρίζουμε ο ένας τον άλλο. Με αυτήν την έννοια οι εργαζόμενοι στις δημόσιες υπηρεσίες δε θα απαιτούν μόνο καλύτερες εργασιακές σχέσεις με (απεργίες κλπ) , αλλά θα αμφισβητούν και τον ίδιο το ρόλο τους ως εργαζόμενων ή ως εκτελεστές κρατικών εντολών και το ίδιο ισχύει με το ρόλο των υπολοίπων ως χρηστών. Συνοψίζοντας η άμεση ικανοποίηση των αναγκών μας απαιτεί το σπάσιμο των διαχωρισμών και την ενοποίηση των αγώνων μας.

β) Η ενοποίηση των αγώνων μας δεν είναι εφικτή όσο οι εργατοπατέρες και τα συντεχνιακά σωματεία αναπαράγουν διαχωρισμούς, προωθούν την ανάθεση καλλιεργούν την προσκόλληση στην αστική νομιμότητα και υπονομεύουν κάθε μορφή αυτόνομης προλεταριακής οργάνωσης. Η προλεταριακή στάση πληρωμών προϋποθέτει μια νέα μορφή οργάνωσης π.χ. κοινές γενικές συνελεύσεις εργατών-καταναλωτών όπου θα συνδιαμορφώνονται σε ταξική κι όχι συντεχνιακή βάση αποφάσεις για τη χρήση των υπηρεσιών, θα σαμποτάρουν αποφάσεις από τα πάνω κλπ

γ) Επομένως ένα τέτοιο κίνημα δεν μπορεί να βρίσκεται **κάτω από τον έλεγχο των κομμάτων** που διαμεσολαβούν τις απαιτήσεις μας με εκπροσώπους-αντιπροσώπους και παραλύουν τις συλλογικές μας αντιστάσεις στρέφοντας μας σε «αγώνες» νομικούς ή φοροτεχνικούς. Η στάση πληρωμών και χρεών από εμάς τους ίδιους βασίζεται **στην άμεση από τα κάτω δράση** και αποσκοπεί στην **ικανοποίηση των δικών μας αναγκών** κι όχι σε κάποιο **σχέδιο «εθνικής σωτηρίας»**. Η οργάνωση τέτοιων κινηματικών πρακτικών μπορεί να βρει συμμάχους μόνο σε σωματεία που έχουν μια τέτοια οπτική και ξεφεύγουν από το συντεχνιασμό. Στο προηγούμενο διάστημα παρόλο που ξεκίνησε δειλά μια τέτοια πρακτική από διάφορα σωματεία: ΠΟΕ-ΟΤΑ, ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΔΗΜΟΥ ΗΛΙΟΥΠΟΛΗΣ, ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ κλπ , καταπνίγηκε από τον συριζαϊκό και ακροαριστέρω εργατοπατερισμό, ώστε να μη χαθεί ο έλεγχος τους πάνω στους εργαζόμενους εφόσον διαφαινόταν ένα ενδεχόμενο να πάρουν οι ίδιοι τον αγώνα και τη ζωή τους στα χέρια τους. Έτσι μια οργάνωση κινήσεων σε επίπεδο γειτονιάς / συλλογικοτήτων που μπορεί να συμπεριλάβει τόσο τα τοπικά σωματεία όσο και τους μεμονωμένους εργαζόμενους μπορεί να έχει καλύτερα αποτελέσματα, όπως αποδείχτηκε από το μπλοκάρισμα της ACS και σχολείου της γειτονιάς από την ΑΣΕΑ και την αναρχική συλλογικότητα ΝΑΜΟΥΣ το Σεπτέμβριο του 2013. Ατυχώς και παρά τη δική μας θέληση αυτή η τάση δεν προχώρησε και σε μια σφαιρικότερη ενοποίησή μας γύρω από αρνήσεις πληρωμών στα ΜΜΜ , στο Ασκληπιείο της Βούλας ΚΛΠ

δ) Τέλος ... **από το «δεν πληρώνω» να μην καταλήξουμε στο εθελοντικό «δεν πληρώνομαι».**

Η Στάση Πληρωμών από τα κάτω, η Αυτομείωση των τιμών και των χρεών και η Συλλογική Απαλλοτρίωση βάζουν το ζήτημα της άμεσης οικειοποίησης του πλούτου διεκδικητικά και ανταγωνιστικά και δεν προωθεί το μοίρασμα της φτώχειας μας. Όσο υπάρχει το κράτος και το κεφάλαιο δεν έχει νόημα να λέμε ότι μπορούμε να ζήσουμε σε εναλλακτικές νησίδες αυτοδιαχείρισης ή αλληλοβοήθειας. Μπορεί τέτοια πειράματα να είναι χρήσιμα για να αρχίσουμε να αποκτούμε τον έλεγχο της ζωής μας, αλλά μπορεί επίσης, απλά ξαναμοιράζοντας τη φτώχεια μας, να διευκολύνουμε απίστευτα το κράτος προσφέροντας σ' αυτό τζάμπα υπηρεσίες και από το «δεν πληρώνω» να καταλήξουμε στο εθελοντικό «δεν πληρώνομαι». Καταντήσαμε να ζητούν οι δήμοι τζάμπα καθηγητές από τα σχολεία για να δουλεύουν ακόμα πιο υποτιμημένοι το απόγευμα στα «κοινωνικά» φροντιστήρια, που προσφέρουν ως εξυπηρέτηση τον καιρό της κρίσης στους δημότες –

ψηφοφόρους τους.

**ΚΑΜΙΑ ΘΥΣΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ
ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΠΙΣΩ ΘΣΑ ΜΑΣ ΑΝΗΚΟΥΝ
ΝΑ ΟΙΚΕΙΟΠΟΙΗΘΟΥΜΕ ΤΑ ΜΕΣΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ, ΔΙΑΝΟΜΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΠΟΥ ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΕΣ ΓΕΝΙΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΜΕ**

*Οκτώβρης 2015
Υπόγειο Σήραγγα*